

Sygn. akt. II W 572/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Ewelina Wolny

Protokolant st. sekr. sąd. Katarzyna Mierzejewska

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 16 października 2018 r. i 27 lutego 2019 roku

sprawy przeciwko:

D. Z. (1) z d. G.

córcie C. i Z. z domu G., urodz. (...) w N.

obwinionej o to, że: w dniu 09 czerwca 2018 r. ok. godz. 16:20 na trasie W. – P. W.. droga DW (...) na 30 km oohm, pow. (...), woj. (...), kierując samochodem osobowym marki S. o nr rej. (...) spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że przed rozpoczęciem manewru skrętu w lewo nie upewniła się wystarczająco dobrze czy samochód jadący za nią P. o nr rej. (...), prowadzony przez W. J., który przewoził pasażerów K. J., A. J. oraz A. Ś., rozpoczął zawczasu manewr wyprzedzania wskutek czego doszło do zderzenia pojazdów,

tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 kw

I. obwinioną **D. Z. (2)** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej wykroczenia i za to z mocy art. 86 § 1 kw wymierza jej karę grzywny w kwocie 250 (dwustu pięćdziesięciu) zł,

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z art. 21 pkt. 2 i art. 3 ust 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) obciąża obwinioną kosztami postępowania w kwocie 1423,80 (jeden tysiąc czterysta dwadzieścia trzy 80/100) zł oraz opłatą w kwocie 30 (trzydziestu) zł.

UZASADNIENIE

W dniu 09 czerwca 2018r. przed godziną 16:20 obwiniona D. Z. (2) kierowała swoim samochodem marki S. (...) nr rej. (...) drogą DW (...), po powrocie z pracy, od strony W. w kierunku miejscowości P., gdzie zamieszkuje. Po odwiezieniu podróżującej z nią koleżanki do domu położonego pod numerem (...) w tej samej miejscowości, wyjechała ponownie w kierunku W., udając się do miejsca swego zamieszkania, pod numerem (...)

W tym samym kierunku, w odległości około 30 m od pojazdu obwinionej w kierunku W. jechał pojazdem marki P. o nr rej. (...) pokrzywdzony W. J., podróżujący ze swoją żoną A., zajmującą przedni fotel pasażera oraz siedzącymi z tyłu synem K. i jego narzeczoną A. Ś.. Na trasie tej obowiązywało administracyjne ograniczenie prędkości do 60 km/h, o czym informował znak drogowy, ze względu na zły stan nawierzchni oboje kierujący poruszali się wolniej.

Po pokonaniu ostrego zakrętu w lewo przez oba pojazdy, D. Z. (2) zaczęła zwalniać, zamierzając skrócić w lewo w drogę gruntową prowadzącą do posesji oznaczonych numerami (...), w okolicy 30 km drogi DW (...), około 200 metrów za

wspomnianym zakrętem. Zjazd ten nie był w żaden sposób oznakowany, poza tablicą informacyjną po lewej stronie i słupkami krawędziowymi.

Jadący około 30 metrów za obwinioną W. J. postanowił wyprzedzić jej samochód. Po wjeździe na przeciwny pas ruchu, poruszając się z prędkością około 60 km/h, znajdując się około 21,6 m od wjazdu w drogę gruntową po lewej stronie i około 12 metrów od wyprzedzanego pojazdu, zauważył, że kierująca z prędkością około 10 – 15 km/h pojazdem S. (...) skręca w lewo, z włączonym lewym kierunkowskazem, wjeżdżając na zajmowaną przez niego część jezdni. Nie mając możliwości zatrzymania auta ani ominięcia samochodu D. Z. (2), kontynuując manewr, z prawej strony, zjechał na lewo, poruszając się częściowo poboczem, pozostawiając na nim ślady hamowania o długości ponad 21 m. W chwili, gdy prowadzony przez niego pojazd znajdował się przednimi kołami na drodze gruntowej, doszło do jego zderzenia przednim prawym narożnikiem w środkową część lewych przednich drzwi, a następnie w przednie lewe koło i błotnik samochodu marki S. (...), znajdującego się przy lewej krawędzi lewego pasa jezdni, skośnie do jej osi.

W samochodzie kierowanym przez obwinioną doszło do powstania następujących uszkodzeń: wgniecenia lewych przednich drzwi w przedniej części, rozbicia lewego lusterka, wgniecenia przedniego błotnika na całej długości w kierunku komory silnika, wyrwania przedniego lewego koła i uszkodzenia jego zawieszenia, złamania lewego drążka kierowniczego, zerwania z lewego zaczepu przedniego zderzaka.

Pojazd należący do pokrzywdzonego posiadał następujące uszkodzenia: rozbity prawy reflektor, urwane przednie prawe koło wraz z elementami zawieszenia, połamane przednie prawe nadkole, wgniecioną prawą część pokrywy komory silnika, połamany przedni zderzak, wgnieciony prawy przedni błotnik, wgnieciony prawy próg.

Po przybyciu na miejsce zdarzenia funkcjonariusze Policji sporządzili notatkę urzędową oraz dokonali oględzin obu pojazdów. Dokumentację fotograficzną obrazującą miejsce kolizji, wygląd samochodów oraz stan drogi wykonał mąż obwinionej.

(dowód: wyjaśnienia obwinionej D. Z. (2) na k. 19 za wyjątkiem fragmentu od słów „dojeżdżając do słupka” do słów „znajdującego się za mną” i na k. 55 – 55v za wyjątkiem fragmentu od słów „dojeżdżając do słupka” do słów „mnie nie wyprzedza” zeznania świadków: W. J. na k. 55v-56, K. J. na k. 56-56v, A. J. na k. 56v, A. Ś. na k. 57, notatka urzędowa na k. 1-1v, protokoły oględzin pojazdów na k. 2-3v, dokumentacja fotograficzna na k. 6-17, opinia pisemna biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych na k. 68-82, uzupełniająca opinia pisemna biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych na k. 101-102).

Obwiniona D. Z. (2) w toku pierwszego przesłuchania nie przyznała się do popełnienia zarzuconego mu wykroczenia. Wyjaśniła, iż wracając tego dnia z pracy, trasą W. – P., pokonywaną trzy razy dziennie, najpierw odwiozła koleżankę do miejsca zamieszkania pod numer (...) w P., następnie kierowała się do swego domu, położonego pod numerem (...) w tej samej miejscowości. Zaznaczyła, że jechała powoli, z uwagi na znaki ograniczenia prędkości do 60 km/h oraz ostrzegający przed zwierzyną leśną, a także ze względu na złą jakość nawierzchni drogi, za skrzyżowaniem zauważyła samochód koloru białego, jadący z prędkością wyższą niż dozwolona w tym miejscu, pokonujący ostry zakręt w lewo i dość szybko się do niej zbliżający. Podniosła, iż sama wjeżdżając w ten zakręt zwolniła pedał gazu i zredukowała prędkość, gdyż zaraz za nim znajdował się wjazd do jej posesji. Podkreśliła, że zbliżając się do słupka kilometrowego z cyfrą „30” upewniła się, czy pojazd za nią nie rozpoczął manewru wyprzedzania, po czym włączyła lewy kierunkowskaz, miała wówczas do pokonania odległość około 100 metrów do drogi dojazdowej prowadzącej do jej posesji. Podała, że po skręcie w lewo usłyszała huk, odbiło ją w lewo i zatrzymała się pod koniec drogi z lewej strony zjazdu, natomiast wspomniany biały samochód znajdował się w rowie melioracyjnym za znakiem informującym o dojeździe do posesji. Nadmieniała, że kierujący po całym zdarzeniu zaprzeczył, aby widział włączony kierunkowskaz, on sam i podróżujący z nim pasażerowie przypisywali jej winę za zaistniałą sytuację. Wspomniała także o braku ważnych badań technicznych przedmiotowego pojazdu. (vide wyjaśnienia obwinionej na k. 19).

Powyższe wyjaśnienia obwiniona podtrzymała na rozprawie głównej, precyzując, że w chwili, gdy jej auto zostało uderzone przez pojazd pokrzywdzonych, przednie koła jej samochodu znajdowały się na drodze zwirowej prowadzącej do jej posesji, do zderzenia doszło na wysokości lewego przedniego koła i fragmentu przednich drzwi, gdy pojazd

poruszał się prostopadle do osi jezdni. Wskazała również na uszkodzenie przedniego zderzaka i okolicy prawego przedniego koła w drugim aucie. Zwróciła ponadto uwagę na brak jakichkolwiek pomiarów wykonanych na miejscu przez funkcjonariuszy Policji, zapewnienie dokumentacji fotograficznej ze zdarzenia przez jej męża, ponownie wspomniała o braku ważnych badań technicznych samochodu pokrzywdzonych.

(vide wyjaśnienia obwinionej na k. 55 - 55v).

Sąd zważył, co następuje:

Powyższe wyjaśnienia D. Z. (2) nie mogą być potraktowane jako wiarygodne w zakresie zapewnienia o uprzednim upewnieniu się co możliwości wykonania manewru skrętu w lewo, w tym sprawdzenia, czy jadący za nią pojazd nie rozpoczął wyprzedzania, w tym bowiem zakresie pozostają w sprzeczności z całokształtem zgromadzonego materiału dowodowego – zarówno zeznaniami osób podróżujących drugim z aut biorącym udział w przedmiotowej kolizji, protokołami oględzin obrazującymi uszkodzenia obu samochodów, dokumentacją fotograficzną z miejsca zdarzenia, jak nade wszystko z ustaleniami i wnioskami zawartymi w opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych.

Zaznaczenia wymaga, iż pokrzywdzeni W. J. (vide k. 55v – 56), K. J. (vide k. 56 – 56v), A. J. (vide k. 56v) i A. Ś. (vide k. 57) w sposób wewnętrznie spójny i wzajemnie zgodny przedstawili przebieg niniejszego zajścia, akcentując dezorientujące zachowanie kierującej pojazdem S. (...), poruszającej się z malejącą prędkością, podjęcie przez prowadzącego samochód marki P. manewru wyprzedzania, przekroczenie przez auto obwinionej osi jezdni w trakcie jazdy przez nich lewym pasem i podjęcie działań obronnych w postaci zjazdu maksymalnie w lewo i poruszania się po poboczu, co wszakże nie zapobiegło zderzeniu z samochodem obwinionej, kontynuującej skręt w drogę gruntową.

Jakkolwiek W. J., jako kierujący uczestniczącym w kolizji pojazdem oraz pozostali świadkowie będący członkami jego najbliższej rodziny, są niewątpliwie bezpośrednio zainteresowani określonym rozstrzygnięciem niniejszej sprawy, jednakże waloru wiarygodności ich niemal jednobrzmiącym relacjom przydaje sporządzona na miejscu zdarzenia dokumentacja, w tym zdjęcia wykonane przez małżonka D. Z. (2) (vide k. 6-17), a także protokoły oględzin samochodów (vide k. 2-3v). Obrazują one pozycje pozdarzeniowe obu aut, widoczne w nich uszkodzenia, stan nawierzchni, a także ślady hamowania pojazdu marki P. na lewym, trawiastym poboczu (vide k.6a, k. 9, k. 11, k. 12-13).

Przytoczone dowody, a także pomiary i zdjęcia wykonane w trakcie osobistych oględzin miejsca zdarzenia, stanowiły podstawę opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych. (vide k. 68-82). Zawarte w niej ustalenia wskazują, iż w chwili rozpoczęcia przez obwinioną manewru skrętu w lewo, z prędkością około 15-20 km/h, jadący za nią pojazd marki P. znajdował się już w trakcie manewru wyprzedzania, jadąc lewym pasem jezdni, a od tyłu samochodu marki S. (...) dzieliło go około 12 m. Długość śladów hamowania i ich usytuowanie na lewym poboczu, a także pozycje powypadkowe obu aut przemawiały za przyjęciem, iż zjechanie przez pokrzywdzonego na lewe pobocze stanowiło próbę uniknięcia zderzenia, w sytuacji braku dostatecznego odcinka na wyhamowanie auta oraz zajęcie pasa jezdni z prawej strony przez pojazd D. Z. (2), która w tym czasie kontynuowała zjazd w drogę gruntową, dojeżdżając kołami do lewej krawędzi lewego pasa jezdni. Lokalizacja miejsca zdarzenia jest przy tym zbieżna z wersją podaną przez samą obwinioną (vide k. 55v od słów „przednie koła” do słów „na lewym pasie jezdni”). Konkluzje poczynione na podstawie przytoczonych rozważań w sposób jednoznaczny wskazują, iż bezpośrednią przyczyną zderzenia pojazdów był nieprawidłowo wykonany przez kierującą S. L. skręt w lewo, rozpoczęty w momencie, gdy na lewym pasie ruchu w odległości około 12 m znajdował się wyprzedzający go od około 1,1 sekundy pojazd marki P., zaś kierujący nim W. J. nie miał możliwości uniknięcia kolizji. Zachowanie pokrzywdzonego mogłoby być uznane za nieprawidłowe jedynie wówczas, gdyby przed rozpoczęciem manewru wyprzedzania widział on sygnalizowany kierunkowskazem zamiar skrętu w lewo przez poprzedzający go samochód, przy czym poza kognicją biegłego pozostaje ocena osobowych źródeł dowodowych w tym zakresie.

Powyższe stanowisko biegły podtrzymał w uzupełniającej opinii pisemnej, uznając przedstawiony mu materiał dowodowy za wystarczający dla poczynienia przyjętych ustaleń, oceniając natomiast jako pozostające bez wpływu na treść ekspertyzy zaniechanie osobistych oględzin uczestniczących w zdarzeniu pojazdów.

Wieloaspektowość cytowanej ekspertyzy, opracowanej w oparciu o wszechstronną analizę materiału dowodowego, odzwierciedlającej tok wnioskowania biegłego i sformułowane w sposób wyważony konkluzje, sporządzonej przez osobę dysponującą odpowiednią wiedzą fachową, wykorzystującą specjalistyczne narzędzia badawcze, przemawia za podzieleniem wyrażonego w niej stanowiska w pełni.

Podsumowując dotychczasowe rozważania, stwierdzić należy, iż popełnienie przez D. Z. (2) zarzucanego jej wykroczenia nie budzi wątpliwości.

Zgodnie bowiem z dyspozycją art. 22 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, zmiana kierunku jazdy lub pasa ruchu może nastąpić jedynie przy zachowaniu przez kierującego szczególnej ostrożności. Wspomniana szczególna ostrożność polega natomiast na upewnieniu się, czy można dokonać zmiany kierunku jazdy lub pasa ruchu bez utrudnienia ruchu lub spowodowania jego zagrożenia. Innymi słowy, kierujący pojazdem musi być na tyle uważny, by zdążyć zaniechać zmiany kierunku jazdy lub pasa ruchu, gdyby jego kontynuowanie stwarzało zagrożenie dla ruchu drogowego lub zmuszało innego uczestnika ruchu do podjęcia manewru obronnego. Przytoczenia w tym miejscu wymaga utrwalony w judykaturze pogląd, iż „(...)Na kierowcy zamierzającym wykonać manewr zmiany kierunku jazdy w lewo ciąży bowiem nie tylko obowiązek zawczasu i wyraźnego zasygnalizowania tego manewru oraz baczenia, aby nie spowodował on zajechania drogi pojazdowi jadącemu z kierunku przeciwnego, ale także w zależności od okoliczności, wynikający z zasady szczególnej ostrożności (art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym, tekst jedn. Dz. U. Nr 108, poz. 908 z 2005 r., z późn. zm.), obowiązek upewnienia się, przez spojrzenie w lusterko wsteczne lub boczne, czy znajdujący się za nim pojazd nie uniemożliwia bezpiecznego wykonania tego manewru” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2006 r., IV KK 416/05, Prok. i Pr. 2006, nr 9, s.143). W innym orzeczeniu Sąd Najwyższy stanął na podobnym stanowisku, zgodnie z którym „warunkiem sprostania obowiązkowi szczególnej ostrożności, nałożonemu na uczestnika ruchu drogowego w sytuacjach wskazanych w ustawie, jest nieustająca obserwacja sytuacji na drodze, umożliwiająca percepcję wszystkich zmian i odpowiednie dostosowanie się do nich. Odbiega od takiego modelu zachowania wykonywanie manewru skrętu w lewo, bez upewnienia się, czy nie spowoduje on zajechania drogi także pojazdowi jadącemu z tyłu. Zaniechanie takiego upewnienia się o braku zagrożenia przy wykonywaniu skrętu w lewo oznacza niezachowanie szczególnej ostrożności, jako warunku prawidłowego wykonania manewru zmiany kierunku jazdy, określonego w art. 22 ust. 1 p.r.d., a tym samym naruszenie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym” (postanowienie SN z 12 sierpnia 2009 r., V KK 34/09, LexPolonica nr 2083121, OSNKW 2009, nr 9, poz. 8).

Nie dochowując wspomnianej szczególnej ostrożności i nie upewniając się w wystarczającym stopniu przed wykonaniem manewru skrętu w lewo, czy nie jest wyprzedzana przez jadący za nią pojazd, obwiniona doprowadziła do zderzenia swojego samochodu z tymże (...), kierowanym przez W. J., przewożącego troje pasażerów. Jej zachowanie wyczerpuje tym samym znamiona spowodowania zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, stypizowanego w art. 86 § 1 kw

Nieumyślność zachowania obwinionej, która dopuściła się przedmiotowego wykroczenia na skutek niezachowania szczególnej ostrożności, skutkuje uznaniem stopnia jej winy za niższy niż znaczny.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu D. Z. (2), Sąd miał na uwadze stworzenie realnego zagrożenia bezpieczeństwa osób znajdujących się obu pojazdach, rozmiar uszkodzeń powstałych w obu samochodach, a także rodzaj naruszonych reguł ostrożności w ruchu drogowym, a zarazem nieumyślny charakter ich naruszenia oraz brak jakichkolwiek negatywnych następstw dla zdrowia uczestników kolizji.

W ocenie Sądu, całokształt powyższych okoliczności, zarówno obciążających, jak i łagodzących, pozwala uznać wymierzoną obwinionej karę grzywny za adekwatną do stopnia jego winy i stopnia społecznej szkodliwości

popelnionego przezeń wykroczenia. Stanowiąc realną, acz nieznaczną, nie przekraczającą możliwości finansowych D. Z. (2), unaocznia niewłaściwość jej postępowania oraz podkreśla wagę obowiązujących zasad zapewniających bezpieczeństwo w ruchu drogowym.

W związku z wydaniem wyroku skazującego, zasądzono od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania i opłatę stosunkową, na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 21 pkt 2 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49 z 1983r., poz. 223 ze zm.).